

Leto 5. Štev. 10. PRILOGA ZA MLADINO. 1936. okt. 8.

Marijine družbe.

Kaj je vredno dobro prijateljstvo ?

Oh, kdo umeje srca človeška na svetu? Kdo vidi v njih globine ter zna preceniti vse želje in vse misli ter vse bridko gorje, ki tolikokrat objema naša srca ter nam je zvesti spremljevalec od zibeli do groba. Prijateljstvo! Ali ni to beseda, v kateri je izraženo najplemenitejše in najvišje čustvo človeškega srca? Sestra! Spomni se nazaj v tista leta, ko si se še kot otrok sprehajala z drago svojo tovarišico, katera je že sedaj Bog ve, kako daleč od tebe, ali pa že počiva pod hladno rušo. In zopet ti, ki si izgubila drage stariše ter tavaš, kakor izgubljena radi prebridke izgube najdražjih, ali ne najdeš opore in tolažbe pri dragem prijateljskem srcu, ki globoko čuti s teboj, ki ti govori prijateljske besede ter ti stoji ob strani v najtežjih urah tvojega življenja! Saj šele v nesreči spoznamo, kdo v resnici čuti z nami in kdo nam je res vdan prijatelj. V mislih imam edino le pravo prijateljstvo, katerega vrednost se ne da preceniti in katero je zaklad, kakor ga imenuje sveto pismo. Sestre, naj nam bo ona, ki nam je prijateljsko naklonjena, tudi tovarišica k poštenemu življenju, ne pa mogoče v propast. Vsako naše prijateljstvo se naj sklepa v imenu Gospodovem, na vseh naših prijateljskih potih naj bo Jezus sredi med nami. Saj prijateljstvo sklenjeno v imenu božjem, prinaša srečo in blagoslov, kjer pa božjega blagoslova ni, tam hite dekleta ena za drugo v propast. Največ prijateljstva se sklepa med dekleti v raznih družbah in društvih. Če spoznamo, da je naša nova znanka poštenega značaja in blagega srca, jo sprejmimo z odprtimi rokami v svoj prijateljski krog. Dobro je tudi, če sklenemo prijateljsko vez z tujko, da se o njenem značaju prepričamo, ter jo tajno opazujemo tu in tam, ali pa zaupno prosimo kako znano osebo, da nam razkrije do-

bre in slabe strani naše nove prijateljice. Seveda takoj se ne smemo odstraniti od nje, če opazimo na njej kaj takega, kar nam nedopada. Skušajmo to popraviti s svojimi lepimi rečmi in dobrimi vzgledi. Pomislimo pa ob vsaki taki priložnosti, da smo vsi polni slabih lastnosti in da tudi brez dobrih ni noben. Obsojati nesmemo nikdar nobene izmed svojih prijateljic, ker tako grdo zahrbtno obrekovanje še ni rodilo nikdar dobrega sadu med prijateljstvom. Mnogokrat obsodimo krivde tako osebo, ki nam ni nikdar storila nič žalega in smo ji stem zadejali bolečino, ki je tudi naša najbolj prijazna beseda nemora ozdraviti. Kdor sklepa prijateljstvo, naj ga sklene s srcem in pomisli, da je pravo prijateljstvo zlata veriga, ki se niti s smrtjo ljubljene osebe ne more pretrgati, ker spomin na drago prijateljsko dušo ne usahne nikdar. Trši je ko kremen kamen, ki ga zob časa razje. — Bodimo prijateljice v pravem pomenu besede, bodimo ljubeče vdane ena drugi, veselimo se ena z drugo, v urah bolesti pa si bodimo tolažnice in nosimo s sočutjem gorje ena druge, tako nas bo vesel *ljubi Bog in ljudje!* Vika Razlagova.

Ne pij!

Nepodvučeni ljudje mislijo i gučijo, da alkohol v zimi segreva, v leti hladi i da moč k deli. Vse to so pa samo trditve, ki nima jo podloge i je ravno naopak istina. V zimi, če pijemo alkohol, istina, da nam krv požene k srci i od toga h koži tela, obraz je bole rdeči. A to trpi samo kratek čas, potem pa krv, ar je blüzi zraka, se tüdi hitrej razshladi. To je tüdi zrok, ka navadno tisti ljudje zmrznejo, ki so se nažrli z alkoholom.

Jako krivična je trditev, ka trbe dati delavci kupico ali še več žganice, te bo hitrej i duže delao. Ne istina. Alkohol njemi jemle telovno i duševno moč. Delavci, ki nepijejo alkohola, nego se dobro hranijo, dosta več zmorejo, kak tisti, ki se poslužüjejo alkohola. Pač strast igra tü veliko vlogo. Nešteri se navadijo na žganico ali drügo alkoholno pijačo i naj se opravičijo zavolo lübezni do njega, njemi dajo zdravilno i okrepčilno moč. Nikdar pa ne trdimo da odrašeni ljudje nebi smeli v zmernoj meri kakšo kaplico vživati, včasi je zaistino zdravilo po doktorskom predpisi, ali pa če je komi preveč vroče i si par kaplic žganice gutne, da se ne prehladi. A to so samo izjeme i potrdijo zakon, da je alkohol škodliv poprek povedano i naj se rabi samo kak zdravilo.

Ki se poslužüjejo športa i ščejo zmagati ali pri brsanji lapde, ali pri skakanji itd. ne pijejo alkohola i ne kadijo. Če bi alkohol moč davao, bi gotovo to sredstvo rabili, da zmagajo, ne bi se ga pa državali.

Imenitni vučenjaki, ki so odkrivali nepoznane svete, so živel i ravnotak brez alkohola. Neizmerne težave poti so samo na te način mogli premagati. Nansen, Livingstone, Emin paša, Sven Hedin so postali abstinente, gda so se podali na raziskavanje

novoga sveta. Preiskovalec Afrike, Livingstone piše: „Več kak 20 let sem živo popolnoma zdržno življenje. Po mojem mišljenju brez alkoholnih pijač najžmetnejša dela lejko opravimo i najtežavnejše poteškoče lejko premagamo.“ V svetovnoj bojni so na priliko ruski generali prepovedali svojim vojakom vživanje alkohola, da duže i bole vzdržijo. Ka je to pomagalo, svedoči zgodovina i nešteto jezere vlovencov, robov naših ljudi, v Rusiji.

Deimling, nemški general piše: „Škoda bi bilo od toga se pričkati, ka je veliki blagoslov za vojsko, če se vojaki zdržujejo alkoholnih pijač.“

Heseler general pa pravi: „Žganica je največše hūdo. Pivo blūzi k njemi hodi, slabi delavno moč, otrūja i žejo povzročava. Vīno tūdi nikaj ne vredno.“ Preiskave zdravnikov to v punoj meri posvedočijo.

Malim čtevcem Marijikinoga Ogračka.

Dragi prijatelčki!

Zdaj, ka se je začela paša na vse kraje i hodite po pašnikaj, je velika nevarnost za vas, ka si dūše ne vrazite i je nepogūbite. Pazite na ogenj, ka se ne požgete. Kelko se jih je požgalo i celo zgorelo! Ne bijtese po paši! Ogiblite se vsakoga grdoga guča i dela, posebno pajdašov, ki kaj slaboga gučijo. So tak hūdobni veliki, ka mlajše samo zato na greh napelavajo, da se potem veselijo nedužnoj dūši, če se je zamazala, kak je njihova zamazana. Zato se pa zročite Blaženoj Devici Mariji, toj deviškoj Materi, gda ženete na pašo, ka vas naj čuva vsega hūdoga.

Ar na paši mate dosta časa, mislite tūdi na koj vas Bog pozava. Mogoče v redovniški ali dūhovniški stan. Povejte svojo želo svojemi dūhovnomi voditeli, pa vas oni že bodo na pravo pot naravnali. Kak je pri vsem svojem deli ostao angelček Savio Dominik, ostanete tūdi vi, če te radi bežali pod Marijino obrambo.

Pa v šolo tūdi hodite. Savio Dominik je mirno sedo v klopi i na poti proti domi se dostojno oponašao. Znao je, da ga vodi Angel čuvar, zato se je pred njegovim licom vsikdar dobro oponašao. Ravno tak delajte tūdi vi. Radi hodite v šolo i radi se včite, ar je šola velika dobrotā. Tū se navčite, ka te znali lepo čteti, ka te znali lepo z knige Boga moliti, lepe Marijine pesmi popevati i druge potrebne znanosti, ka te mogli ležej na sveti živeti.

Savio Dominik je jako lūbo svoje stariše. Sami priznavajo, ka jih je nikdar ne razžalo. Gda je prišo z šole i je vido, ka njegov oča idejo trūdni z dela domo, se je pred njih paščo pa njim je pravo: „Dragi oča, jeli ka ste trūdni? Vi teliko delate za mene. Jaz bom proso lūblenoga Boga, naj vam zdravje da“, nato je pa prineso stolec oči, ka so si sedli i počinoli. Delaš drago dete ti tūdi tak? Lūbiš svoje stariše? Je poštūješ? Vči se od togā angelskoga mladenca veliko lūbezen do svojega oče i svoje matere.

H. A. iz Jūžne Amerike.

Bl. Vincencija Gerosa.

(1784—1847).

Njeni stariši so se bavili s küžnarijov v varaši Lovere, v škofiji Brescia v Italiji. Ar je v tistom časi ešče ne bilo pravih šol, so jo nekaj malo navčili šteti stariši. Edina kniga, štero je mela, je bila molitvenik i edini sprehod njoj je bio od doma do cerkvi i nazaj. Bila je skromna v hrani i obleki, jako čedna v obnašanji. Že kak mala deklica se je znala zapreti v hižo i se bičüvati. Veliko pobožnost je gojila do sv. Neže. Po smrti svojih starišov je z vsov svojov imovinov priskočila na pomoč sirmakom in brezposelnim. Okoli sebe zberé deklice i z dovolenjom dühovnika ustanovi družbo, spodobno Marijinoj družbi. Te deklice so se po sv. meši zbirale v njeni hiži, gde so molile dnevnice Bl. Dev. Marije i štele pobožne knige. Kinčale so cerkev, prale cerkveno perilo, popravljale cerkveno obleko i obiskavale betežnike. V vsem tom pa se je odliküvala Gerosa sama i so jo zavolo toga v celom tistom kraji zvali za „doktorico“.

Pojavila pa se je v Lovere edna druga pobožna deklica, Bartolomeja Kapitano. Ta je začnola včiti deklice šolske predmete. Z sodelovanjom Vincencije Gerosé popravi edno staro hižo, štera bi naj bila farni dom, gde se je po nedelaj zbralo do tristo mladine. Vredili sta tüdi šolo i bolnišnico. Bl. Bartolomeja Kapitano je bila vučitelica, bl. Vincencija pa bolničarka. Niedna pa je ne štela biti predstojnica pri tom deli. Bartolomeja je pravila: „Jaz sam premlada“, Gerosa pa se je izgovarjala rekoč: „Jaz pa sam prenora“. O blažena poniznost! Z nikelkimi zglednimi deklicami ustanovita družbo s pravilami sv. Vincencija Pavlanskoga. Bartolomija pa vmerje jako mlada. Gerosa je s pomočjov molitve i žrtev ne samo obvarvala Družbo pred razspadom, nego jo je celo povekšala i razširila. Družba dnesden ma 6.700 redovnic i 550 hiž.

Bila je jako lübezniva do sirmakov i trpinov, venčala jo je živa vera, trdno zavüpanje v Božo Previdnost i globoka poniznost. Ednok je vzdehnola v kapelici pred oltarom: „O Jezuš spremeni mi i vzemi to mojo glavo.“ Edna novinka pa, ki je to čüla, njoj je pravila: „Pa daj jo meni!“ Zavolo dobrodelnosti so jo zvali za „teticó“ celoga kraja. Kda je 1847. leta vmrla, je vse gučalo: „Zaistino, to je bila svetnica!“ K blaženim je bila prišteta 7. maja 1933. Leta 1921. sta se na njeno priprošnje zgodili čüdežni ozdravljeni dve redovnic. Edna je po ozdravljenji odišla v indijanske misijone. Za njeno zdravje se je zmolilo 24 devétdnevníc i te se je zgodilo čüdo.

N a v u k. Sv. Jakob v svöjoi poslanici vči kristjane: „Čista i nevtepena pobožnost pred Bogom je ta: zavzeti se za sirote i dovice v njüvih nevolaj i držati samoga sebe nevtepenoga od sveta (1, 27). Jezuš pa je v predgi na gori pravo: „Ne naberajte si kinčov na zemli, ar je vniči rja i mol i tatje je izkoplejo i vkradnejo, naberajte pa si kinče v nebesaj...“ (Mat. 6, 19-20) Zato, či nam je dober Bog dao več imanja, kak pa mi potrebüjemo za naše zadostno vzdržavanje, dobro razdelimo preostanek na pomoč sirotam i betežnikom.

Po Kristušovej poti.

XVI.

Dvoječim v krepčilo.

1. Odkod te viher v tvojem srci? Tak se ti vidi, da je vse zgübleno!

2. To želeš, naj konec bo nevolam i želeš, da bi se v bolših časaj narodo.

3. Tak so gučali vsikdar male vere lüdje, ali pa tisti, ki ne vejo kakša je bila preminočnost.

4. Pogledni nazaj na življenje moje Cerkve v raznih stoletjaj, kelikokrat je bilo ravno tisto prva stopnja k zmagi, ka se je v začetki za zgübo mislilo.

5. Prave zmage so tiste, štere za takše spozna ne zdajšnjost, nego preminočnost.

6. Samo tisto so dične zmage, štere si menjšine priborijo.

7. Samo te smemo pričaküvati rodovitnih zmag, če dobro premaga veliko hüdobijo.

8. Ka je ostalo za gizdavci i prevzetneži preminočnosti? Njihov spomin tüdi samo zato žive, naj more svedočiti za stanovitnost moje Cerkve.

9. V mojih rokaj je boža predvidnost, što njej more proti stati?

10. Ka prenesem nesreče, ka dovolim grozovite vihere, ka zapovem vetrom, naj divjajo, valovom, naj se zdigavlejo: vse to je samo za to, naj Cerkev moja z močjov moje reči zmaga.

11. Stoletja vnogo skrivnosti odkrivajo i vnogo se lejko navčiš na straneh zgodovine.

12. Hüdo se ti dnes vekše zdi, kak gdakoli, nego ne pozabi, ka mogoče samo tvoji zapriseženi sovražniki povekšavajo njegovo hüdobijo?

13. Pa čeravno je tak veliko hüdo, tem vekša bo zmaga i tem rodovitnejši te uspehi.

14. Ne pozabi pa poglednoti tüdi dobro, gda gledaš hüdo, štero je veličastno.

15. Tenja delnih zgüb tembole požive bliščobo končne zmage.

16. Če bi vse dobro šlo, če ne bi bilo protivnikov, bi bile samo srednje jakosti i bi grešniki kralüvali na zemli.

17. Če so vekši boji, so tüdi svetci vekši.

18. Kak dobro, tak i hüdo nazadnje povzroči moje Cerkve diko i razširitev.

19. Če dospješ na visino vere i znanosti, se moreš samo z sebe spozabiti i te zagotavljam, da boš delao čüdna dela, ki do se njim čüdivali.

20. I te boš mesto dvojenja vervao, i dičo boš me i tvoj düh bo kak golob letao nad potopom hüdobije.

Kažipot za pobožne duše.

III. Molitev.

5. Saleški sv. Frančišek nam da sledeča navodila, štere mejmo pred očmi: „Dobro boš molo, če se postaviš pred božo navzočnost, kak počivajo na tebi njegove oči i ne želeš i neščeš drugo, kak pri njem se zdržavati i ga zadovoljiti. Ne sili se nasilno, če želeš z božov Lübeznostjov gučati, ar že te ž njov gučiš, če jo samo pogledneš i če se pred njo postaviš“.

Na nekom drugom mesti obširnej razpravlja to svetnik (Prava pobožnost 3, 16): „Dobro premisli, ka so iz molitve izvirajoče milošče i blagoslovi ne z toga sveta, nego z nebe, i ka tej ne dosegnemo, če mo se še tak mučili. Istina, ka se z velikom skrblijostjov moramo nanje pripravljati, nego ta priprava mora biti tudi ponizna i mirna. Srce si moramo za nebesa odpreti i počakati kapanje nebeske rose i nikdar ne smemo pozabiti, ka gda molimo, se Bogi predvsem iz dvojega zroka približavemo: prvo, naj Bogi skažemo čast i molbo, štero smo njemi dužni; to doprinesemo brez i toga, ka bi mi njemi kaj pravili ali on nam. Ar to svojo dužnost že te spunimo, če priznamo, da je on naš Bog, mi pa smo njegovo nevolno stvorenje, s tem, da v duhi pred njim pokleknejo i čakamo na njegovo velenje Drugi zrok, zakaj prihajamo pred Boga, je, ka si ž njim pogučavljemo i njegove guče poslušamo v njegovih navdihavanjih i notrašnjih batrivanjih Edno iz teh dvojih dobrot, se vsikdar dosegne v molitvi. Če moremo gučati, gučimo h Gospodi, dičimo ga, prosimo ga i poslušajmo ga; če ne moremo gučati, ar smo breklavi, mudimo se bar v njegovej nazočnosti i tak njemi prikazemo našo podložnost. On nas bo vido, naša potrpljivost njemi bo na veselje i naše mučanje se njemi dopadne. Pri drugoj priliki se pa bomo z čudivanjom napunili, ar nas k sebi prikapči, zavijno bo z nami razgovarjao i nas bo sprevaljao na šetališče njegovoga ograda za premišlavanje. I če to nikdar de bi včino, bodimo te tudi zadovoljni, ar je naša dužnost, da hodimo za njim i že to je velika milošča i veliko odlikovanje, ka nas pred sebov trpi. V to formo pogasimo željo, ka bi si ž njim pogovarjali; pa prebivati pred njegovov nazočnostjov je nikaj menje ne hasnovitno, mogoče še hasnovitejše, če nam rayno to ne tekne. Če zato pred Gospoda prideš, guči si ž njim kak moreš; če pa neveš gučati, ostani vendar pri njem, pokaži se njemi i za drugo se ne brigaj. Bodi srčen. Povej Gospodi, ka ga nikdar ne zapustiš, čeravno nikdar ne boš čuto njegove sladkosti. Povej njemi, ka ne odiš od njega, dokeč te ne blagoslovi“.

Misijonska nedela.

Tretja nedela v oktobri je misijonska nedela. To nedelo da sv. Cerkev služiti sveto mešo za širjenje katoličanske vere. Jezušova je ta nedela posebno, ar na to nedelo nam stopi živo pred oči njegova zadnja zapoved, ki jo je dao apoštolom, gda se je zdigavao v nebo po goristanenji, naj najmre evangelium glasijo vsakoj stvorjenoj stvari. Odprimo svoje srce pred tov Gospodovov željov i molimo pa se žrtvujmo za misijone, naj ubogim poganom, zasija svetlost prave vere.

Naša krajina ma dosta svojih sinov i hčer v misijonskih pokrajinaj. Darujmo za nje svoje molitve pa kakšo zatajüvanje, naj dober Jezuš blagoslovi njihovo delovanje. Lepšega dara njim ne moremo pokloniti. Ki pa ma kakši višesnji krajcar, naj njim

ga darüje, neizmerno velika je potrebščina v misijonskih pogan-
skih krajaj, da se širi vera Gospodova. Pet č. sester iz Sloven-
ske Bistrice odhaja v kitajske misijone te dneve. Potrebüjejo
60.000, to je šestdesetjezer dinarov za pot ta. One so sirote,
nemajo penez, poganje pa ešče vekši siromacije, šterim na po-
moč idejo. Dve izmed petih sta hčerki Slovenske krajine. Ki
more, naj njim da kaj na pomoč. Naj svoj dar pošle naravnost
v *Slovensko Bistrico* na naslov: *Šolske sestre* i pristavi, ka je za
potne stroške sestram za kitajske misijone, ali pa pošle, odno-
sno izroči svoj dar na naše vredništvo i mi ga objavimo v
listi pa naprej pošlemo. Ne pozabimo, da te najmenši dar na
misijone, slüži neskončno bože plačilo. Tüdi ne pozabimo, ka
ki hitro da, dyakrat da. Pa še to ne pozabimo, ka na misijone
dati, je nasledüvanje svetih Treh Kralov, ki so Mariji na roke
dali svoje dare za širjenje Jezušovih navukov. Toisto včini naš
dar. Marija ga sprejme i porabi za širjenje prave vere. En ciga-
retlin, ena kupica vina menje, pa sveta vera ma svoj dar, ti pa
svoje bogato plačilo. O, če bi düše lübile Jezuša, ne bi trbelo
teh yrstic pisati. Same bi darüvale brez prošnje. Pa to je ne
od vseh povedano, so tüdi vnoge plemenite düše.

Dühovniška sobota.

Slayno vladajoči sv. Oča, Pij XI. so povedali sledeče reči:
*„Bog v nebesaj i mi na zemli nikaj bole ne želemo, kak da
bi verniki molili i se žrtvüvali za dühovnike. Prosimo Boga,
da nam da svete dühovnike. Če te mamó, bo vse drügo pri-
šlo samo po sebi, če pa teh nemamo, tüdi vse drügo ne bo
nikaj pomagalo.“*

Iz te žele sv. Oče, ki je žela samoga Jezuša, se je porodila
lepa pobožnost „dühovniška sobota“. Ta pobožnost v tom stoji,
da vsako prvo soboto ali pa vsäko soboto darüjemo vsa dobra
dela, vso trpljenje, vsa opravila Mariji na čast za svetost dühov-
nikov i bogoslovcov, to je naj so svetoga življenja tisti, ki so
že posvečeni i tisti, ki se pripravljajo za posvečenje. Posebne
molitve ne so potrebne, zadostüje, da samo te namen zbüdimo
v sebi. Na kratko se lejko etak zbüdi:

*„Marija, Mati najsvetejšega dühovnika, Jezuša, sprejmi de-
nešnje sobote trpljenje i vsa moja dobra dela za svetost dühovni-
kov i tistih, ki se pripravljajo za dühovniški stan.“*

Zadostüje tüdi ete zdihlaj: *„Marija, denešnja soboto pobo-
žno preživem, naj Srce Jezušovo posveti srca svojih dühovni-
kov i bogoslovcov.“*

Sv. Oča so l. 1934. nov. 21. z etimi rečmi pohvalili to po-
božnost: *„Hvalimo i z vsem srcem blagoslavlamo to delo. Pona-
vlamo, da nam je drago, hvalimo je, iskreno blagoslavlamo.“*

Pisma.

Dragi Mariofil!

Iz globočine srca se vam zahvalim dragi Mariofil, na lepom tanači, šteroga ste mi dali. Sem ga s punim srcem sprejeo i taki njemi življenje dao. Najprle sem pozvao vküp odbor Prosvetnoga društva i kotrigam razložo, kak velike dužnosti ma dühovnik za svojo dūšo v prvoj vrsti, potem pa gledoč na dūše, ki so njemi zavüpane. Sem njim kratko povedao vsebino tiste krasne poslanice, štero so nam dühovnikom sv. Oča poslali, kak svojim lüblenim sinom i v šteroj nam na srce polagajo, da je naša največša i prva dužnost, da smo: *sveti dühovniki*. To je moja prva dužnost, zato naj ne zamerijo, če bom se držao te svoje največše zapovedi i dužnosti i če bom se v prosvetnom društvu samo teliko müdio, keliko je potrebno, da se to vodi Bogi na čast i dūšam na zveličanje. Nikdar ne opüstim za volo kakšega koli nastopa, ali igre ali kaj spodobnoga v društvu ne samo predpisanih cerkvenih molitev, brevira, premišlavanja, obiska Najsvetejšega itd., nego niti svojega dühovnoga včenja i bole hasnovitih reči za dühovni napredek nikdar ne. Jaz sem v prvoj vrsti Jezušov namestnik i sveti moram biti. Kotrige odbora i celoga društva pa bom skušao tüdi spopolniti, da rastejo i dorastejo v teli Kristušovom, ki je Cerkev i štere glava je Gospod. Vsi verniki, štere živé lübezen boža, so kotrige pod tov glavov. O kak krasna je miseo sv. Pavla apoštola od toga skrivnostnoga tela Kristušovoga. Kristuš, večna svetost, glava v teli, šteroga kotriga so moji verniki z menov vred, jaz pa še posebi njegov namestnik, ki moram z živov verov i svetim zgledom krepiti te kotrige, da so vsikdar močnejše, je fritšati z Gospodovov miloščov, da ne zaspijo, je hraniti gostokrat z dūševnov hranov, da so vsikdar zdravejše i svetejše. Zato pa sem njim povedao, da odsehmao vsaki mesec pride en moj prijateo sem, pri šterom se lejko spovejo; ki pa ščejo k meni priti, je drage vole sprejemem. Tak bomo začeli ponavlati dühovno življenje i lice fare se bo spremenilo. Pa mislite si na moje veselje, dragi Mariofil! Prvi mesec se jih je iz odbora spovedalo osem, to je vsi zvün ednoga. Istina, ka je te bio najbolši igralec, ali ka pomaga znati dobro igrati i pri tom zaigrati svojo večno srečo. Pa mamó že drügoga mesto njega. Srce mi je plavaló v radosti, gda sem prvič prečiščayao v zvünrednom časi ne samo mladino odbora, nego tüdi drüge vnoge člane društva, ki so se spovedali ali pri meni, ali pri mojem prijatelji. On je ednih misli z menov i glasno povdarja, da se moramo v teh žalostnih časaj vrčti z vsemi močmi nato, da dūše posvetimo i siromakom pomagamo. Gde je to dvoje vu cvetji, tam boljše vizem nema nikaj za opraviti. Pripravlamo se, da prav posvetimo 11. oktober, den Marijinoga deviškoga materinstva. Kak smo ga posvetili, vam ob priliki naznanim. Tečas pa prosim vaše molitve i se vam ešče ednok zahvalim za zlatavreden tanač, dragi Mariofil.

Vaš pokoren Theofil.